

sommArbetet

När Lasse Eklund börjar berätta om sin stora resa till Indien 1982 blir det knäpp tyst runt köksbordet hemma i Lund. De tre barnen måste ha hört detta berättas hundratals gånger, de följer spánt med, vet vad som kommer. Inga detaljer får hoppas över.

– Den resan har aldrig tagit slut, säger Lasse och tittar med glada ögon på sin familj. Bubu Munshi, Mattias Panham, Marie Lakshmi och Daniel Arjun.

En riksha är ett praktiskt fortskaffningsmedel i Innerstaden, tyckte Bubu och Lasse Eklund och tog en med sig till Lund. Daniel, 8 år, Mattias, 11, och Marie, 7, får plats samtidigt.

□ Lasse visste tidigt att han ville ut och resa. Hela gymnasietiden planerade han för det. Arbetade extra, sparade.

– Jag var fascinerad av geografi, av Asien, Orienten. Det fanns ett skimmer kring den delen av världen, säger Lasse.

Och medan klasskompisarna den sista terminen räknade poäng och grävde ner sig i ansökningshandlingar till utbildningar och jobb, så läste Lasse kartor och tågdiagram.

Året var 1972, Interrail en nyhet och Lasse pionjär. Han köpte två kort och räknade med att komma runt större delen av Europa med dem.

Det gjorde han också. Efter två månader och en snabbvända hem för att kureras i Barcelona-mage landade han slutligen i Istanbul. Och Lasse visste: här började det riktiga äventyret. För första gången kändes det inte längre som Europa. Här var orienten.

Eller en föremak av den.

– Men då hade jag varit ute så länge att jag hade drabbats av benlängtan, så jag kom inte längre. Men jag visste vart jag ville nästa gång, säger Lasse.

Pussel på universitetet

Han kom snabbt livig igen. Till hösten bar det två österuter. Via Sovjet till Afghanistan, Pakistan och norra Indien. Han tog sig till Amritsar, Delhi, Agra med Taj Mahal. Och tillbaka till Afghanistan i engelsk överlandbuss med Neil Young i busshögtalarna hela vägen till Kabul. Dit tog det tre dagar, exklusive 12 timmars väntetid vid gränsen Indien-Pakistan, som 1972 bara var öppen en dag i veckan.

Det var för att slippa stå och vänta som Lasse tog bussen tillbaka.

– Det gick inte fortare, men man kunde ligga i skuggan under en palm medan någon annan stod i kön, säger Lasse.

– Två dagar före jul kom han hem, via Sovjet och Finland.

Därefter vidtog allvaret. Universitetet väntade och framtiden skulle mutas in. Men resorna hade pekat ut studieriktningen och Lasse pusslade konsekvent. Etologi, socialantropologi, arabiska, senare påbyggd med syrisk stadsdialekt. Så småningom journalistik på Journalisthögskolan i Göteborg.

– Fast egentligen hade jag aldrig något riktigt slutmål, jag läste efter intresse, säger Lasse.

Afganistan fascinerade

I Göteborg passade han på att bli sjukvårdare också. Det var som sådan han arbetat ihop respengar, och nu skaffade han sig formell behörighet. Samtidigt som kurskamraterna på JH gick ut på första praktikterminen.

Hösten 1975 hade Lasse samlat ihop sig själv och ekonomin till en ny längresa österut. Han tog sig snabbt ner med ryskt flyg till Baku, där en passbåt tuffade över Kaspiska Havet till en liten stad i norra Iran. Därifrån tog han sig över gränsen till Afghanistan, varefter all organiserad resa upphörde.

– Jag hade blivit oerhört fascinerad av Afghanistan redan förra gången jag var där, säger Lasse.

Ball slutmålet

– Men den här gången åkte jag en nordlig rutt, dygn efter dygn på lastbilslast, det var enda möj-

ligheten att ta sig fram. Men sådant är inga problem i Asien. Man tar sig alltid fram och det går alltid att fixa husrum. Det ordnar sig.

I Kabul väntade gode vännen och professorn Thomas Löfström och tillsammans fortsatte de över centrala Afghanistan och in i Pakistan, men därefter åter ensam till Indien och Kathmandu i Nepal. Vidare till Thailand, Malaysia, från Singapore båt till Jakarta på Java i Indonesien. Och till slutmålet Bali.

Hemresan skulle gå via Colombo på Sri Lanka, men Lasse gjorde en sväng in i södra Indien, till Madras och Kerala, när han ändå var i närheten.

– Hela tiden ville jag bara längre och längre bort, vidare, vidare...

Men han hade varit borta i sju månader och i Indien var pengarna på upphöjningen. Lasse telegraferade tillhugen desperat hem: Skicka pengar!

– Och min bror, som tyckte alltså var jättespännande, tog ett studiellån som han inte behövde och skickade till mig.

– Sådant glömmar man aldrig, säger Lasse.

Blisförälskade

1982 var det dags för nästa stora resa. Under mellantiden hade han gjort kortare resor till Egypten, Syrien och Jordanien och när gränsen till Mongoliet mycket dröjande öppnades 1980 var Lasse förstas bland de första på plats.

Men nu skulle han vara borta i ett halvt år. Och den här gången ville han koncentrera sig på ett mindre område. Han var färdig journalist och tillsammans med en fotograf skulle han göra en reportageresa i södra Asien.

– Men det var lika mycket nöjesresa. Lasse berättar hemma i köket i Lund. Hans fru och tre barn är med, barnen mer eller mindre förströdda. Men nu sitter de still och lyssnar spnt. Den här resan är speciell.

– I mars flög vi till Sri Lanka, där vi stannade en månad och sedan fortsatte vi till Indien. Vi hade samlat på oss adresser till människor på vägen och i Calcutta skulle vi söka upp en spännande indisk konstnär, som bodde där.

– Vi kom till Calcutta den 1 maj. Det var en stekhet dag, säger Lasse, medan de små grytorna öron växer.

De blev väl mottagna och på kvällen hembjudna till en gift dotter som bodde i en egen lägenhet.

Det fanns en dotter till. Hon var musiker och sångerska och hade en konsert den kvällen. Men efter konserten dök hon upp i systemens lägenhet.

– Jag blev alldeles tagen. Hon var så oerhört vacker, säger Lasse.

Det var Bubus.

– Jag blev så kär, säger Lasse.

– Och jag ville bara vara med Bubus.

Det blev låll i den planerade resan, som återupptogs och avbröts för nya resor till Calcutta. Gång på gång. Med brevkontakt däremellan.

Himalaya och Darjeeling och Bangladesh. Calcutta, Delhi, Rajasthan, Bombay, Goa, Hyderabad. Calcutta. Ville Bubus gifta sig med Lasse? Visst ville hon. Men vad skulle familjen säga?

– Mamma var orolig och rädd för att Lasse kanske inte menade allvar, säger Bubus.

Gigantisk bröllopsfest

– Men pappa hade inga invändningar, han tyckte att det var jätteroligt.

Det är ingen vänlig inställning, förklarar Lasse. En indisk flicka förväntas gifta sig inom sin egen religion och kast. Att gifta sig med en västerlänning är egentligen otänkbart.

– Men Bubus pappa var en liberal sinnad konstnär som haft mycket kontakt med västerlänningar. Och han var tvärtom entusiastisk.

De ville gifta sig så snabbt som möjligt och i september var Lasse hemma igen för att ordna formaliteter och ansöka om uppehållstillstånd för Bubus.

Lagom till jul bodade en elva man stark vän- och

familjedlegation SAS-planet till Calcutta för att åka ner till en mindre bröllopsfest. Trodde de.

– Det visade sig bli en tre dagar lång hinduisk bröllopsceremoni med huseis tak fullt av uppspända tillt, tre kokkar som lagade mat och 300 inbjudna gäster, böner på sanskrit, eldsceremoni och formellt överlämnande av bruden.

I godsfinnen på tåget

– Det var en fantastisk upplevelse, säger Lasse.

För Bubus var ankomsten till Sverige lika fantastisk. Det året var det snö i Skåne.

– Och jag hade längtat så efter att få se snö, säger hon.

Hennes oro över att flytta så långt bort, lade sig snabbt. När parets bröllopsbild publicerades i tidningarna, hörde alla lokala indier och sydsasiater av sig. Indien var inte så långt borta.

– Och Lasses intresse för indisk kultur betyder mycket, säger Bubus.

Med den snabbt växande familjen har Lasses resminster förstås ändrats.

– Visst suger det ibland, men jag får utlopp för reslusten i Indien. Där reser vi vartannat år. Och Indien är ett otroligt spännande land med en helt främmande kultur. Ingenting liknar det man är van vid. Varje stad är ett äventyr i sig. I vintern var jag och barnen uppe i Himalaya, på vägen tillbaka reste vi i en godsfinna på tåget.

– Och föresten, så har jag gjort två avstickare till Kina under Indienresorna...

Donna riksha tillhör Lars Eklund.